

Рішення
разової спеціалізованої вченої ради РНД 11259
про присудження ступеня доктора філософії

Здобувач ступеня доктора філософії Ігор Майденко, 1986 року народження, громадянин України, освіта вища: у 2010 році закінчив Дніпропетровську медичну академію, м. Дніпро, за спеціальністю «Лікувальна справа». Виконав акредитовану освітньо-наукову програму «Публічне управління та адміністрування». З 2023 року – аспірант кафедри державного управління і місцевого самоврядування Національного технічного університету «Дніпровська політехніка», м. Дніпро. На момент захисту дисертації виконав у повному обсязі акредитовану освітньо-наукову програму «Публічне управління та адміністрування».

Разова спеціалізована вчена рада, утворена рішенням Вченої ради Національного технічного університету «Дніпровська політехніка», МОН України, м. Дніпро від «29» жовтня 2025 року Протокол № , Наказ від « » у складі:

Голова разової спеціалізованої вченої ради – МАКУРІН АНДРІЙ АНДРІЙОВИЧ, доктор економічних наук, професор, професор кафедри міжнародних відносин і аудиту Національного технічного університету «Дніпровська політехніка»;

Рецензенти:

БЛІНОВА ГАННА ОЛЕКСАНДРІВНА, доктор юридичних наук, професор, професор кафедри цивільного, господарського та екологічного права Національного технічного університету «Дніпровська політехніка»;

Офіційні опоненти:

АХМЕДОВА ОЛЕНА ОЛЕГІВНА, доктор наук з державного управління, доцент, доцент кафедри туризму та готельно-ресторанного бізнесу Київського національного університету технологій та дизайну;

МОРОЗ СВІТЛАНА АНАТОЛІЇВНА, доктор наук з державного управління, старший дослідник, провідний науковий співробітник науково-методичного відділу забезпечення якості освітньої діяльності та вищої освіти, Військовий інститут танкових військ НТУ «Харківський політехнічний інститут»;

РУДЕНКО ОЛЬГА МСТИСЛАВІВНА, доктор наук з державного управління, професор, завідувач кафедри менеджменту та адміністрування Національного університету «Чернігівська політехніка»

на засіданні «29» грудня 2025 року прийняла рішення про присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 28 «Публічне управління та адміністрування» Ігорю Майденко на підставі публічного захисту дисертації «Публічне управління в системі протидії колабораційній діяльності в Україні» за спеціальністю 281 «Публічне управління та адміністрування».

Дисертацію виконано у Національному технічному університеті «Дніпровська політехніка».

Науковий керівник Баштанник Віталій Володимирович, доктор наук з державного управління, професор, професор кафедри державного управління і місцевого самоврядування Навчально-наукового інституту державного управління Національного технічного університету «Дніпровська політехніка».

Дисертацію подано у вигляді спеціально підготовленого рукопису, українською мовою.

Наукова новизна полягає у розробці теоретико–методологічних засад формування сучасної наукової концепції публічного управління в системі протидії колабораційній діяльності в Україні. Уперше обґрунтовано організаційні, правові та інституційні механізми вдосконалення державної політики запобігання, виявлення, документування, розслідування, судового розгляду та реінтеграції в умовах воєнного стану, постконфліктного відновлення та актуалізованих безпекових і соціальних викликів. Запропоновано теоретичні положення, що розкривають комплексний підхід до забезпечення верховенства права, національної безпеки, дотримання прав людини, інформаційної стійкості та інклюзивної реінтеграції через розвиток цілісної моделі публічного управління за участю центральних і місцевих органів влади, сектору безпеки й правосуддя, громад, громадських організацій і міжнародних партнерів, із використанням поліцентричного врядування, ризик –орієнтованої аналітики, міжвідомчої інтеграції даних, процесуальних гарантій і цифрових інструментів прозорості та підзвітності.

Основні результати, що характеризують елементи наукової новизни, полягають у тому, що:

уперше:

- теоретично обґрунтовано адаптивну концепцію публічного управління в системі протидії колабораційній діяльності (Adaptive Public Governance for Counter –collaborative Activities Framework, APG –CCAF), яка враховує варіативність сценаріїв публічної (адміністративно –інституційної) відповіді на виклики колабораціонізму в умовах децентралізації державної влади, динаміки змін територіальної організації влади та особливостей різних моделей місцевого самоврядування; концепція інтегрує поліцентризм управління, сучасні принципи респонсивності та ризик –орієнтований підхід до виявлення й попередження колабораційної діяльності як форми гібридної загрози, передбачає гнучке налаштування інституту функцій держави до умов зовнішньої нестабільності (зокрема, воєнних і надзвичайних станів), а також урахування соціокультурних, демографічних й інформаційних особливостей розвитку територій під час формування політики превенції та реінтеграції.

удосконалено:

- алгоритм адаптивного функціонування системи публічного управління в умовах протидії колабораціонізму, орієнтований на забезпечення проактивної респонсивності, прозорості й адресності адміністративних сервісів із використанням інструментарію ризик-менеджменту для моніторингу (у реальному часі) політичної лояльності, виявлення груп підвищеного ризику колабораційної діяльності, та підтримки належного захисту даних. Алгоритм деталізує механізми подолання територіальної та цифрової фрагментації, використовуючи інтелектуальні аналітичні платформи для динамічного коригування «набору сервісів» відповідно до безпекових і соціальних викликів, виконання процедур обов'язкового зворотного зв'язку, автоматичного перенаправлення запитів, та залучення місцевих стейкхолдерів (громади, ветерани, ВПО) до когерентного прийняття рішень;

- наукові підходи до формування механізму державного управління щодо протидії колабораціонізму в умовах гібридних загроз та трансформації територіальної організації влади, з урахуванням міждисциплінарної інтеграції

державного управління, права, соціології та цифрових технологій, що поєднують принципи відкритості, прозорості, підзвітності й ризик –орієнтованості для попередження колабораційної діяльності, враховує багаторівневу систему врядування, делегування компетенцій на місця, а також адаптацію до ризиків територіальної цілісності й соціальної згуртованості;

– методологію дослідження зарубіжного й національного досвіду публічноуправлінських механізмів мінімізації загроз колабораційної діяльності, удосконалено через комплексний аналіз інструментів е –врядування, громадської участі, інновацій сервіс –дизайну та ризик –менеджменту. З цією метою виокремлено ключові загрози для сталості та інклюзивності національної політики протидії колабораціонізму: цифровий розрив, деструктивний вплив криз, кіберзагрози, інституційна фрагментація. Запропоновано напрями посилення сервісної доброчесності, розбудови цифрової інфраструктури, розвитку участі та партнерства громад і влади у сфері протидії колабораціонізму;
набули подальшого розвитку:

– понятійно–категоріальний апарат науки державного управління з урахуванням протидії колабораціонізму, з уточненням і розширенням сучасних визначень, зокрема: «інститут держави у протидії колабораційній діяльності», «респонсивність безпекових сервісів», «територіальна інклюзія у сферах ризику», «інституційна доброчесність у кризу», «цифрова доступність антикризових сервісів», а також введено нові поняття – «адаптивна сервісна інфраструктура для протидії колабораційній діяльності», «екосистема державної безпеки», «цифровий суспільний моніторинг політичної лояльності»;

– теоретичні концепти структурно-функціонального аналізу державного управління у сфері протидії колаборації, з деталізацією інституційних форм їх надання для ефективного управлінського захисту у фазах реформування, модернізації й реагування на гібридні загрози. Визначено стратегічні напрями політики, зокрема: модернізація нормативно –правового підґрунтя превенції колаборації, формування гнучкої організаційної структури центрів і цифрових платформ, а також забезпечення участі громадськості у моніторингу, оцінці та громадському контролі якісних і доступних публічних сервісів у сфері політичної безпеки.

Основні положення дисертаційного дослідження опубліковано у 8 наукових працях, серед яких 4 статті у наукових фахових виданнях України (категорія Б зі спеціальності 281 – Публічне управління та адміністрування); тез доповідей, що опубліковані у збірниках науково-комунікативних заходів, які проходили в Україні та країнах зарубіжжя:

У дискусії взяли участь:

Голова спецради:

1. **МАКУРІН АНДРІЙ АНДРІЙОВИЧ**, доктор економічних наук, професор, професор кафедри міжнародних відносин і аудиту НТУ «Дніпровська політехніка». Оцінка дисертації позитивна. Без зауважень.

Запитання 1. У чому полягає специфіка ризик-орієнтованого підходу до моніторингу державних службовців, запропонованого в роботі?

Запитання 2. Які «фільтри» Ви пропонуєте застосовувати при адаптації міжнародного досвіду протидії колабораціонізму до українських реалій??

Майденко І.Є. відповідь:

1. Ризик-орієнтований підхід передбачає відмову від тотального нагляду на користь автоматизованого аналізу індикаторів вразливості персоналу до

вербування чи корупційного впливу. Автор пропонує використовувати адаптовані поведінкові моделі для виявлення прихованих мотивів: прагматизму, ідеологічної близькості до ворога або страху. Це підвищує інституційну доброчесність і знижує «латентність виявлення» колаборантів у державному апараті. На цій основі розроблена і подана у додатках анкета, яку можна застосовувати в органах влади для службових перевірок.

2. Пряме копіювання історичного досвіду інших країн (наприклад, післявоєнної Франції чи Норвегії) є неможливим без урахування специфіки українського контексту. Він виділяє три типи фільтрів: культурні (сприйняття норм справедливості населенням), соціально-економічні (ресурси, доступні для проведення люстрації) та політичні (рівень демократичної консолідації). Особливу увагу приділено тому, що українська ситуація є унікальною через «триваючу агресію», де заходи протидії колабораційній діяльності мають здійснюватися одночасно з бойовими діями. Це вимагає поєднання інструментів перехідного правосуддя з оперативними безпековими заходами. Використання цих фільтрів дозволяє уникнути дестабілізації суспільства через надмірно жорсткі або, навпаки, занадто слабкі механізми відповідальності.

РЕЦЕНЗЕНТ:

2. БЛІНОВА ГАННА ОЛЕКСАНДРІВНА, рецензент, доктор юридичних наук, професор, професор кафедри цивільного, господарського та екологічного права НТУ «Дніпровська політехніка». *Відгук на дисертацію позитивний. Зауваження:*

1. У роботі робиться акцент на співвідношення складів злочинів та публічноуправлінського аспекту. Аналіз ст. 111-1 КК України, інших норм розд. I спецчастини КК, а також суміжних складів (державна зрада, пособництво державі-агресору, участь в діяльності незаконних збройних формувань тощо) у роботі логічно наведено, але подано в узагальненому вигляді.

З огляду на завдання дисертації, було б доцільно чіткіше показати межі відмежування колабораційної діяльності від інших злочинів проти основ національної безпеки; деталізувати, як специфіка кожного складу злочину впливає на управлінські процедури (моніторинг, виявлення, взаємодія органів, інформування населення, профілактика). Таке уточнення посилило б прикладний потенціал запропонованої моделі.

2. Вмотивованим є аналіз процесуальних гарантії прав людини в контексті протидії колабораційній діяльності. Автор справедливо наголошує на необхідності балансу між безпековими інтересами та дотриманням прав людини, особливо в умовах спеціального адміністративного режиму – правового режиму воєнного стану. Однак низка ключових принципів – презумпція невинуватості, заборона зворотної дії закону в часі, індивідуалізація відповідальності, недопустимість колективного покарання могли б бути ґрунтовніше розглянуті у контексті конкретних управлінських і правозастосовних процедур (відкриття проваджень, комунікація органів влади, публічні реєстри, санкційні списки тощо), а також співвіднесені з практикою Європейського суду з прав людини щодо обмежень прав в умовах надзвичайних ситуацій та перехідного правосуддя. Це дозволило б чіткіше окреслити ті «правові межі», у яких має діяти система публічного управління протидією колаборації.

3. Дисертант логічно акцентує на конституційно-правовому вимірі запропонованих адміністративних режимів. У тексті дисертації, зокрема щодо спеціальних адміністративних режимів на деокупованих і прифронтових

територіях, слушно наголошено на потребі диференційованих підходів. Водночас, із точки зору конституційного права, вартувало б: чіткіше показати, як запропоновані режими узгоджуються з конституційними правами та свободами, зокрема в частині обмежень виборчих прав, свободи пересування, права на працю, права на справедливий суд; вказати, які саме обмеження доцільно запроваджувати лише на рівні закону, а які – можуть бути деталізовані підзаконними актами, щоб уникнути ризиків визнання їх неконституційними.

4. З позицій правового аналізу варто було більш чітко і деталізовано акцентувати на законодавчих рекомендаціях. Пропозиції щодо удосконалення законодавства у сфері протидії колаборації в роботі сформульовано здебільшого на концептуальному рівні (необхідність комплексного закону, уточнення окремих законодавчих норм, гармонізація спеціальних режимів тощо). Для практики було б корисно надалі у перспективних публікаціях деталізувати орієнтовну структуру та предметне поле такого закону (або змін до чинних актів). Такий аналіз міг би значно посилити правову аргументацію окремих управлінських пропозицій дисертанта.

Запитання 1. Яке місце займає цифровізація в системі протидії колабораціонізму згідно з Вашими поглядами?

Запитання 2. Чому Ви вважаєте «тихий саботаж» значнішою загрозою для системи публічного управління, ніж відкрити колаборацію?

Майденко І.Є. відповідь:

Запитання 1:

Цифровізація в роботі розглядається як інструмент забезпечення прозорості та підзвітності, що мінімізує людський фактор у прийнятті рішень. Ми пропонуємо впровадження спеціалізованих систем обліку дій службовців та цифрових платформ для міжвідомчої координації, які дозволяють у режимі реального часу відстежувати управлінські аномалії. Використання штучного інтелекту для аналізу соціальних мереж та фінансових потоків стає критично важливим для ідентифікації мережових структур колаборантів. Отже, цифровізація виступає одночасно і як засіб превенції, і як механізм реінтеграції деокупованих територій.

Запитання 2:

«Тихий саботаж» або приховане невиконання службових обов'язків є значно небезпечнішим через високий рівень латентності та труднощі з доведенням вини в судовому порядку. Автор пояснює, що відкритий колаборант маркує себе через дії в окупаційних структурах, що дозволяє швидко його нейтралізувати, тоді як саботажник залишається всередині української системи, руйнуючи її зсередини. Такий прихований вплив підриває керованість державою в критичні моменти, наприклад, під час мобілізації чи евакуації, та готує ґрунт для ворожих дій. Дисертація пропонує впроваджувати систему перехресного затвердження рішень та поглибленого поведінкового аналізу для виявлення таких «сплячих агентів». Саме тому боротьба з саботажем вимагає не кримінального переслідування, а жорстких інструментів внутрішнього аудиту та люстрації.

ОФІЦІЙНІ ОПОНЕНТИ:

АХМЕДОВА ОЛЕНА ОЛЕГІВНА, доктор наук з державного управління, доцент, доцент кафедри туризму та готельно-ресторанного бізнесу Київського національного університету технологій та дизайну. Зауваження.

1. Введені автором поняття – зокрема «цифровий суспільний моніторинг політичної лояльності», «екосистема державної безпеки» – є цікавими й методологічно перспективними. Водночас у роботі доцільно було б докладніше показати їх операціоналізацію: які саме індикатори, канали даних та алгоритми аналітичної обробки можуть забезпечити реалізацію цих концептів із дотриманням прав людини, захисту персональних даних і запобіганням політичним зловживанням.

2. Автор наголошує на необхідності диференціації форм колабораційної діяльності, проте в підрозділах 2.2. та 2.3 (особливо при аналізі правових аспектів) це розмежування могло б бути більш виразним, із чіткішою пропозицією критеріїв віднесення діянь до вимушених або добровільних, що має вагоме значення для практики правозастосування й переходу до перехідного правосуддя.

3. Дисертант обґрунтовано використовує приклади з деокупованих територій та прифронтових регіонів, однак у низці випадків узагальнення щодо просторових патернів колаборації та стійкості громад подані більше як аналітичні висновки, ніж як результат систематизованого емпіричного аналізу. Подальші дослідження могли б поглибити цей напрям за рахунок розбудови окремого емпіричного блоку (панельних опитувань, просторово-статистичних моделей, мережевого аналізу).

4. Автор звертається до окремих зарубіжних кейсів (післявоєнна Європа, сучасні конфлікти), проте порівняльний аналіз міг би бути структурно виокремленим у самостійний підрозділ з чіткішим виділенням уроків для України та можливих ризиків їх механічного запозичення, саме тому подання зарубіжного досвіду в 1 та 3 розділі на нашу думку, не зовсім виправдане.

Запитання 1: ?

1. У чому полягає сутність запропонованої Вами концепції адаптивного публічного управління та як вона змінює традиційні підходи до протидії колабораціонізму?

Майденко І.Є. відповідь:

Запитання 1:

1. Концепція адаптивної публічного управління базується на принципі інституціональної пластичності, що дозволяє системі управління гнучко змінювати режими функціонування залежно від рівня безпекових загроз. На відміну від традиційних реактивних каральних моделей, які фокусуються лише на покаранні після факту правопорушення, ми пропонуємо проактивну стратегію, що інтегрує заходи раннього виявлення та просторову диференціацію управління. Це означає, що для різних територій – від зони бойових дій до деокупованих районів – застосовуються специфічні управлінські інструменти: військово-адміністративне управління, перехідне правосуддя або дистанційний моніторинг. Такий підхід дозволяє державі зберігати стійкість інститутів навіть в умовах «полікризи» та гібридного тиску. При цьому акцент зміщується з масових репресій на точкове управління ризиками та системну фільтрацію кадрів.

МОРОЗ СВІТЛАНА АНАТОЛІЇВНА, доктор наук з державного управління, старший дослідник, провідний науковий співробітник науково-методичного відділу забезпечення якості освітньої діяльності та вищої освіти, Військовий інститут танкових військ НТУ «Харківський політехнічний інститут». Відгук на дисертацію позитивний. Зауваження

1. Варто наголосити щодо розмежування у роботі форм колабораційної діяльності. Автор переконливо наголошує на необхідності диференціації добровільної, ідеологічно вмотивованої, корисливої та примусової колаборації. Водночас у правовому та організаційно-управлінському блоках (особливо при аналізі КК України й спеціальних законів) таке розмежування подекуди залишається радше аналітичним, ніж операційним. Було б корисно ще чіткіше сформулювати критерії віднесення конкретних дій до тієї чи іншої групи, а також відобразити потенційний вплив цих критеріїв на практику притягнення до відповідальності, амністії й реінтеграції.

2. Доцільно вказати на увагу автора до цифрового суспільного моніторингу політичної лояльності. Запропонований автором підхід до «цифрового суспільного моніторингу політичної лояльності» є інноваційним і перспективним, однак одночасно – чутливим з погляду прав людини, захисту персональних даних та запобігання політичним зловживанням. У дисертації доречно окреслено загальні принципи захисту прав, проте для практики важливо було б глибше пропрацювати процедурні запобіжники: незалежний нагляд, обмеження цілей обробки даних, механізми оскарження, запобігання використанню зібраної інформації поза контекстом протидії колабораціонізму.

3. Щодо емпіричного виміру регіональних відмінностей. Автор обґрунтовано акцентує на специфіці прифронтових і деокупованих територій, однак емпірична база цих тверджень подається переважно у формі аналітичних узагальнень, прикладів і посилань на окремі дослідження. Наведений у роботі аналіз проблеми колабораційного впливу виграв би від додаткової кількісної та просторової (геоаналітичної) верифікації висновків – зокрема, через панельні опитування, картографування «гарячих точок» колабораційних ризиків, просторово-статистичні моделі.

4. Слід вказати на специфіку у роботі порівняльного аналізу міжнародного досвіду. У дисертації зроблено важливі посилання про післявоєнні підходи до колабораціонізму в Європі, практики перехідного правосуддя, люстраційні механізми. Було б корисно структурувати цей матеріал в окремий підрозділ з чітким виділенням типології моделей (репресивна, примирлива, змішана), їхніх переваг і ризиків, а також з формулюванням «червоних ліній» щодо можливості/неможливості запозичення окремих елементів в українських умовах.

5. Окремі підрозділи дисертації дещо перевантажені термінологічними новаціями й складними конструкціями, що може ускладнювати сприйняття для ширшого кола читачів (зокрема практиків). Доцільно було б автору у майбутніх публікаціях частіше використовувати узагальнювальні схеми, таблиці, графічні моделі, які автор уміє вибудовувати (що видно за окремими фрагментами тексту), а також уникати поодиноких стилістичних повторів.

Запитання 1: Як Ви обґрунтовує необхідність розрізнення «м'яких» та «жорстких» форматів колабораціонізму в контексті публічного управління??

Майденко І.Є. відповідь:

Запитання 1:

Ми у роботі доводимо, що сучасний колабораціонізм виходить за межі суто кримінально-правових категорій і включає латентні форми пристосування, які часто називають «м'яким» форматом (soft).

«Жорсткий» формат передбачає відкриту участь у каральних органах окупанта або збройну боротьбу проти власної держави, що потребує однозначної кримінальної відповідальності.

Натомість «м'який» колабораціонізм охоплює професійну діяльність в окупованих інституціях (освіта, культура, ЖКГ), яка створює ілюзію нормалізації окупаційного режиму та легітимує його. Дисертація доводить, що публічне управління повинно мати різні інструменти впливу на ці формати: від тюремних термінів для «жорстких» колаборантів до адміністративних обмежень (люстрації) та соціально-когнітивних заходів для тих, хто був залучений у «м'яку» співпрацю. Це дозволяє уникнути надмірної криміналізації населення при збереженні безпекового контролю.

РУДЕНКО ОЛЬГА МСТИСЛАВІВНА, доктор наук з державного управління, професор, завідувач кафедри менеджменту та адміністрування Національного університету «Чернігівська політехніка». *Відгук на дисертацію позитивний. Зауваження:*

1. У роботі логічно і послідовно представлено інституційний та управлінський аналіз проблеми формування публічного управління у сфері протидії колабораційній діяльності. Водночас подальші дослідження могли б виграти від більш розгорнутого осмислення ціннісних засад антиколабораційної політики: уявлень про справедливість, відповідальність, прощення й покарання, суспільного консенсусу щодо «червоних ліній». Це особливо важливо в контексті реінтеграції деокупованих територій та перехідного правосуддя. Так само варто було посилити суспільний формат спротиву колабораціонізму.

2. Автор обґрунтовано говорить про необхідність аналітичної підтримки управлінських рішень і наводить окремі групи показників. З огляду на необхідність деталізованої системи індикаторів та моніторингу протидії колабораціонізму доцільно в майбутніх дослідженнях структурувати систему індикаторів ризиків колаборації та стійкості інститутів (безпекові, економічні, соціальні, психологічні, інституційні) у вигляді цілісної рамки моніторингу, придатної для практичного застосування органами влади на різних рівнях на основі окремої публічноуправлінської платформи.

3. Важливою є увага дисертанта до територіальних і інституційних аспектів формування та реалізації політики протидії колабораціонізму. Разом із тим, перспективним напрямом подальших досліджень також слід визначити більш глибоке врахування соціально-демографічних відмінностей: гендерного виміру, становища внутрішньо переміщених осіб, молоді, осіб похилого віку, які можуть бути по-різному вразливими до колабораційного тиску та пропаганди, інших соціальних вимірів.

Очевидним результатом роботи є широке узагальнення досліджень європейських науковців з питань протидії колабораційній діяльності, так і власне, європейського досвіду формування антиколабораційної політики у повоєнній Європі. Разом з тим, вважаємо що варто посилити міжнародно-правові і інституційні референції. І хоча у роботі згадано окремі зарубіжні кейси й підходи, було б корисно в наступних публікаціях розгорнути системні посилання на стандарти та практики ООН, Ради Європи, ЄС щодо

протидії злочинам проти миру і безпеки, перехідного правосуддя, люстраційних процесів, із чітким окресленням можливостей і меж адаптації цих стандартів в українських умовах.

Запитання 1: Яку роль відіграє концепція «Path Dependence» (залежність від обраного шляху) у методології дослідження колабораційної поведінки?

Майденко І.Є. відповідь:

Запитання 1:

Концепція Path Dependence використовується нами для пояснення того, чому певні соціальні групи або інституції легше піддаються колабораційній діяльності, ніж інші. Ми у роботі доводимо, що колабораційна діяльність не є випадковим моральним порушенням окремих індивідів, а часто зумовлена попереднім історичним досвідом, інституціональними особливостями та структурною залежністю регіону. Наприклад, тривала корупція, слабкість державної ідентичності або досвід попередніх змін режимів створюють умови, за яких співпраця з агресором може виглядати як «раціональна» стратегія виживання. Використання цієї концепції дозволяє нам запропонувати заходи, спрямовані на «злам траєкторії» - тобто системну зміну стимулів для службовців, щоб лояльність до України стала найбільш вигідною і безпечною поведінкою. Це робить висновки роботи раціональними, оскільки вони враховують соціокультурний фундамент управлінських процесів.

Результати відкритого голосування: «За» 11/12/86 членів ради,
«Проти» — членів ради.

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада РНД 11259 присуджує Майденку Ігорю Євгеновичу ступінь доктора філософії з галузі знань 28 «Публічне управління та адміністрування» за спеціальністю 281 «Публічне управління та адміністрування».

Голова разової
спеціалізованої
вченої ради

Макурін

АНДРІЙ МАКУРІН